

Letnik I.

R O Ž N I K 1948

Štev.7.

V SLUŽBI DOBREGA *pastirja*

K

ristus je dejal Petru, ko ga je postavil za pastirja vsega človeštva: "Pasi moje ovce"!

To božje naročilo velja tudi krščanskim starišem in vzgojiteljem, kajti ti stojijo v službi dobrega pastirja. Kaj pa sta oče in mati? Ali nista oba od Boga poslana pastirja? In družina? Ali ni kot mala čreda: stariši s svojo avtoriteto in skrbno ljubeznijo so pastirji in otroci s svojo spoštovanja polno ljubeznijo so ovce.

Vzgojitelji so pastirji. Vzgojevati se pravi, kot dober pastir neizkušeno mladino oskrbovati, jo čuvati in voditi k od Boga postavljenim ciljem. In ravno danes potrebujemo posebno dobrih pastirjev, kajti povsod prežijo roparji in izprijenci, ki morijo in iztegajo svoje umazane prste po mladih dušah. Velika vzgojiteljica sveta Zofija je rekla pred 80. leti: "Vse upanje Cerkve sloni na mladini. To ve nasprotnik tudi in zato dela z vsemi silami na tem, da ji vzame dobrine dobre vzgoje".

Pojavijo se vrašanja, ki zadevajo vest krščanskih starišev: Ali resnično stojim v službi dobrega pastirja? Imam svojo malo čredico zbrano? Kakor pastir tako čreda. Prva dobrina ovce je sočna paša. David poje: "Bog je moj pastir. Nič mi ne manjka, pase me po zelenem logu". Včasih so pašniki daleč. Toda dober pastir jih pozna. Kje pa je najti sočno pašo za krščansko otrokovo dušo? Morda po cestah? Mladino so zvalili iz kroga naših družin ven na cesto. In kaj je mladina tam našla? Kamenito puščavo, podivjanost in zapeljevanje. Pa je morda igrišče sočna paša za mlado dušo? Ali najde tam resnično življenje, srčno izobrazbo in plemeniti značaj?

Tudi danes je mnogo družin, ki niso za otroka sočna paša ampak pusta stepa. Mladina se doma ne počuti ugodno in prijetno. Oče se ne briga za duše svojih otrok ker ima druge interese. Se celo izogiba doma. Kjer pa pastir čredo zapusti, se ta razbeži. V družini, kjer znata krščanski oče in dobra mati s skrbno ljubeznijo in spoštovanjem zapovedovati, se mladina počuti varno in nekako prikrito, počuti se resnično doma.

Ptica si zgradi za svoje mlade dom, isto tudi druge živali, in ravno tako tudi človek. Otroška soba je bistvena za vzgojo. Že tukaj se večji del odloči človekova usoda. Pod očetnim krovom cvetijo najlepše kreposti: preprostost, čistost in nedolžnost. Tukaj se vtisnejo v mlado dušo najsvetejši in neizbrisni spomini.

David poje: "Bog je moj pastir. K viru krepčila me vodi". Tudi mlada duša je žejna. Ta žeja je hrepenenje po sreči in blaženosti. Ta težnja po sreči je utešljiva samo v Bogu. Zato vodijo krščanski stariši svoje otroke k pravemu viru sreče in življenja, k Bogu. Vodijo pa jih s poukom. Očetova beseda ostane nepozabno vtisnjena v mladi duši. Sv. pismo pravi: "Besede staršev ostanejo kot žeblji zabiti v steno. Nihče jih ne more več izrjavati". Da pa bodo besede starišev imele resen vpliv, si morajo ti vzgojiti v otrocih spoštovanje. Le pred očetom in materjo, ki imata svojo osebnost iz vere oblikovano, imajo otroci spoštovanje in strah.

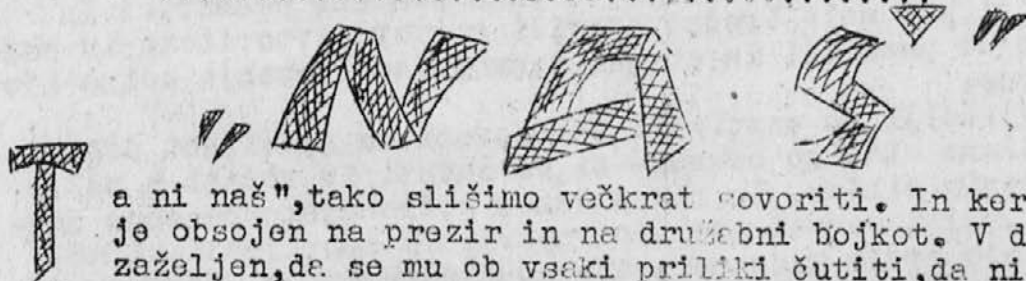
Tudi posvetna vzgoja uči in opominja. "Toda", pravi slaven pedagog, "njene besede pouka in opominov, brez notranje verske podlage so kakor nagraden sneg. V uri preizkušnje se ti opomine raztope kot sneg in ostane le pusto in prazno srce".

(Iz Schildwachse - Ro.V.)

.....ooooooooo.....

Razdajajte se revežem in ne boste zašli. Človek ne more živeti brez ljubezni, in kaj je večjega na svetu, kakor biti brat ubogim. -(K. Mauser: Kaplan Klemen).

.....ooooooooo.....

„naš“, tako slišimo večkrat govoriti. In ker „ni naš“, je obsojen na prezir in na družbeni bojkot. V družbi ni zaželen, da se mu ob vsaki priliki čutiti, da ni dobrodošel; skratka: z njim ravnamo drugače kot z „našimi“. Med „našimi“ in „nenašimi“ je prepad, ki se je v preteklosti raztegnil tudi na gospodarska področja, da, celo temelji dobrega sosodstva so se občutno omajali.

Kdo je „naš“, kdo „ni naš“? Naš je oni, ki misli tako, kot misli stranka, naš je oni, ki je član katoliških organizacij. Vsi oni pa, ki so izven tega kroga, so označeni kot „nenaši“. Tako navadno mi pojmuje.

Pojm „naš“ je v nedavni preteklosti imel zelo raztegljive pojme in oblike. Kdor je bil član večinske stranke je veljal kot „naš“, čeprav je v verskem pogledu hodil svoja pota. „Naš“ je bil oni, ki je podpiral „naše“ organizacije, čeprav je bil od načel teh organizacij oddeljen tako kot n.pr. Maribor od Ljubljane.

Kdor je bil "naš", temu se je zaupalo, užival je zaupanje vseh vodilnih činiteljev v fari in občini. Pojm "naš" je dobil predvsem politično označbo. Tak, ki je bil "naš" in zato "zaupna oseba", je dobil vodilno mesto v stranki, pri občini, v zadrugi itd. Prav to kričeče nesorazmerje med načeli, ki bi jih moral "naš" človek v praksi izvajati, pa jih ni, in med njegovim življenjem, je ta pojm postavilo v čudno, dostikrat naravnost odbijajočo luč. V luči katoliških načel je tak človek "našega kova" večkrat izgledal tako kot n. pr. strašilo v prosu. Kako čudno zveni n. pr. sledeči primer: Ravnatelj nekoga odličnega "našega" podjetja, kateri je na raznih tečajih in sestankih govoril o pravilni ureditvi človeške družbe na podlagi papeških socialnih okrožnic, se ni prav nič pomišljal imeti v službi ljudi s sramotno nizko plačo (500 dinarjev mesečno)! In ko bi moral na podlagi zakona o minimalnih mezdah zvišati nameščencu plačo, ga ni bilo prav nič sram izdati odlok, da naj dotični uslužbenec dela za isto plačo še dalje, toda samo dopoldne... Besede o socialni pravičnosti so bile eno, a dejanja v praksi pa druga! In vendar je veljal za 100% "našega"... Kaj naj rečemo k takemu pojmovanju besede "naš"? Ali ni to norčevanje iz najosnovnejših pojmov pravičnosti in krščanske ljubezni...? O takih pač večjajo besede Gospodove: "Gorje vam, farizeji... podobni ste lepo pobeljenim gōbovom, na znotranj pa ste polni gnusobe... Slepi vodniki, ki precejate komarja, a velbloda požirate..." Marsikateri tak "naš" človek je v kljub svoji pobožnosti večkrat bolj odbijal kakor pa privlačil. Po enem takem farizeju so bili čisto obsojeni še drugi, v resnici dobri, resnično naši, - češ, vsi so enaki, lepi samo na zunanji!

"Naš" - "nenaš" ... Naš naj bo res naš, to se pravi, ves božji, res katoliški, predvsem v dejanju. Znak dobrega katoličana je ljubezen. "Ljubezen pa je potrpežljiva, je dobrotljiva, ljubezen ni nevoščljiva, ni prešerna, se ne napihuje, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudaga, se ne veseli krivice, veseli pa se pravice, vse prenese, vse upa, vse veruje, vse pretrpi..." (Pavel Korinčanom). V luči take ljubezni gleda katoličan na vsakoga človeka. Vsakdo mu je brat. Če je kdo v zmoti, ga radi tega ne sovraži. Zmota odklanja in obsodi, a človeka, ki je v zmoti, ljubi in spoštuje. Tudi v človeku, ki "ni naš", ki morda drugače misli, gleda božjo podobo. Vidi v njem človeka, mu gre nasproti z razumevanjem in ga skuša z nehlinjeno dobroto osvojiti. Tudi če se mu to ne posreči, ne goji do njega mržnje, ampak zanj moli.

Strankarska borba je prav radi tega, ker smo v svojem bližnjem, ki ni bil "naš", gledali predvsem nasprotnika, ne pa človeka, ki ima um in prosto voljo, postala tako ostra in dostikrat nečloveška. Tudi mi nismo v tej borbi sredstev prav nič izbirali. Koliko sovraštva je n. pr. vladalo med Sokoli in Orli, in pozneje med Fant. odseki. Sosedje v vasi, ki so bili člani različnih političnih organizacij, so se grdo gledali, se niso niti pozdravljali, večkrat so se prištaši obeh različnih taborov med seboj celo stopli in si dajali grde primke. To ni bilo lepo, še manj pa krščansko. Nikdar ne bodo vsi ljudje enega mišljenja. Tudi v bodoče bodo različne stranke in različne svetovno-nazorne organizacije. Čut zdrave demokracije velova, da sme vsak človek misliti s svojo glavo, da se sme organizirati po svojem

prepričanju, v kolikor je to seveda v skladu z občo blaginjo. Pustimo svojemu bližnjemu to pravico - in ga radi tega, če drugače misli, ne sovražimo. Ne delajmo razlike v medsebojnem obče-
vanju, ne pri delitvi podpor, ne v ničemer drugem. Tudi oni, ki "ni naš", zasluži, da mu priskočimo na pomoč, če je v potrebi. Bodimo v sodbah objektivni, v dajanju pomoči pa nepristranski. Gasilci imajo lepo geslo: "Če gori, pomagamo, pri kom gori, ne vprašamo". Vsem, ki so pomoči potrebni, je treba pomagati! To je nepristransko, res krščansko načelo. Krščanska ljubezen ne vprašuje: kdo je oni, ki je pomoči potreben, marveč, če je pomoči potreben. (Primerjaj priliko o usmiljenem Samarijanu!)

Mnogokrat so razlike, ki nas ločijo, ne bistvene, morda bolj taktičnega, strogo gospodarskega ali pa organizacijskega značaja. Z dobro voljo in uvidevnostjo se dajo take razlike premostiti. Jasno pa je, da se v zadevah, ki se tičejo vere in nramnosti, ne da prav nič mešatariti. Vemo prav dobro tudi, in to si zapomnimo, da n. pr. s komunizmom ni mogoče sodelovati v prav nobeni stvari, ker je komunizem sam po sebi nokaj slabega, da, naravnost zločinskega. A tudi tukaj velja načelo: Zmota sovražimo in odklanjamo, človeka pa kot božjo podobo spoštujemo, ljubimo, in mu, če treba, v nesreči nesebično pomagamo.

To velja za razmere v normalnem življenju, pa tudi za življenje v taboriščni skupnosti. Tukaj, kjer smo kakor slani-ki v sodu, tesno drug ob drugem, da takorekoč drug drugemu vidimo v želodec, velja še tem bolj načelo strpnosti in medsebojnega spoštovanja. Če se pojavijo zmotna načela, jih neizprosno odklanjajmo, a v sočloveku glejmo brata, sotrpina. Saj med begunci skoraj ni načelnih razlik: vsi smo katolišani (eni bolj, drugi morda manj goreči), vsi Slovenci, vsi protikomunističnega mišljenja, saj smo baš radi strahu pred komunističnim nasiljem bežali, vse nas družijo isto begunsko gorje. Možne so razlike v raznih vsakodnevnih problemih: emigracija, razna politična naziranja, itd. A to nas nikakor ne sme razdvajati. Zdravo pojmovanje demokracije mora tudi tu uveljaviti načelo svobode. Stisniti ljudi v enoten, od zgoraj predpisani model, ni zdravo, niti pametno. Važno je to, kar nas družijo: krščansko načelo, slovenska zavest, boj proti komunizmu, begunska usoda, vse ostalo je drugotnega, postranskega pomena. Kdor iz teh razlik izvaja prepire in neti zdražbo, dela razlike v obče-
vanju, tak je resnično sovražnik slovenskih beguncev.

Spoštujmo osebnost človekovo! Bodimo strpni! Pravice bližnjega naj nam bodo svete. Le tako bomo že v begunstvu položili zdrave temelje za znosno sožitje v švobodni domovini.

Pojm "naš" - "nenaš" ne sme biti prepad, ki bi razdvajal ljudi. Kdor je v resnici "naš", bo skušal s pametnim ravnanjem, ki ga narekuje krščanska ljubezen in pravičnost, napraviti most do onega, ki "ni naš", da bomo vsi eno v medsebojni strpnosti in v priznanju medsebojnih pravic!

-ko.-

Če te hvala zapelje v ponos, pričakuj ponižanja.

ŽRTVAM

(Za 3. obletnico mučeništva naših bratov).

Luna vzšla je, žarke svoje lije
in srebrni tam v šumah goličavo,
v stolpu daljnem ura pozna bije,
satan v tej zdaj dviga glavo.

S trudnimi koraki trop ljudi prispel je,
straža kot zločince jih obdaja,
čuj, nekje skovir zapel je
in lisjak hripavo laja.

Žica jim roke zatekle veže,
lica blede so, krvava,
srca blodna bolečina reže
hujše, kakor vsaka rana.

Zadnjič jim pogled objema
košček zemlje, ki so vroče jo ljubili,
bol slovesa iz oči odseva,
še enkrat od dragih radi bi se poslovili.

K nebu so oči odprte,
kvišku, kjer zvezdâ nebroj jim sije,
želje po sveta dobrinah so zatrte,
kar nekdo ostro zavpije...

Strojnic zdaj rafal drdra,
zgrudi vrsta se za vrsto v smrtnih krikih,
trop se zviija v krčih in grgra
v zadnjih vzdihih...

Jasa je s krvjo oblita,
mladcev naših žrtvenik,
in na njem nevidno je zastava zmagovita,
naš oltar je, - žrtov nesebičnih spomenik!

-rim.

NASA SVETIŠČA

Rog Kočevski, Teharje in Jelendol -
vsa neznana nam grobišča,
žrtveniki naši - množična grobišča
bodo nam nekoč svetišča...

Ko se bodo sroca mrtva
v prah zdrobila,
in telesa v zemlji zgnila -
iz te prsti - roža odrešenja nam bo vzknila.

Vnuki pozni radi brali
bodo njih dejanje, deci pa oči svetile
ko na večer bodo babice pravile,
da za vero množico so mladcev kri prelile.

Novi rod bo zemlja dala,
kri prelita je za novo žetev,
nam odvzeta bo usodna kletev,
ki jo povzročila je brezbožna setev.

V ta svetišča bomo vsi hodili,
tukaj svete maše brali,
živi viri bodo iz teh tal pognali,
novi rod na veke napajali...

Naši mučeniki - božji priprošnjiki,
svetlo sonce tužni domovini,
svetla luč nam vsem v tujini,
vaša žrtev naj nas vse zedini!

NAROD na križ pribit

T

retjo obletnico begunstva še obhajamo. Vsem so še v živem spominu dogodki, ki so spremenili našo domovino v eno samo razvalino, v eno samo vsebovpijoče grobišče.

Že nekaj let pred vojno je "peta kolona" na znotraj razjedala naš narodni organizem. Vsenemška struja, ki je uživala v Avstriji vedno največje simpatije, je dajala bivšim nemčurjem, ki so si v Jugoslaviji nadeli strogo narodni "jugoslovenski" plašč, navodila, kako vršiti podtalno propagando na deželi in v mostih, v tovarnah in v pisarnah, da, celo v armadi. Zvesti socialci nemške pete kolone so bili tudi komunisti. Leta 1940 so bili večkrat raztreseni letaki, ki so hujskali proti državi, "ki da je v službi anglo-ameriškega velekapitala". Uporabljali so v svojih napadih na vodilne predstavnike državne oblasti iste izraze, kot sta jih rabila n.p.r. Hitler in Göbels. V uri največje nevarnosti so pozivali vojake k nepokorščini. Navduševali so jih za "vlado delovnega ljudstva", ki je imela v Sovjetiji prijateljsko pogodbo s Hitlerjem, in ki je pomagala zadati poljskomu narodu smrtni udarec. Komunisti so vršili sporedno s peto kolono načrtno sabotažo v gospodarstvo in v armadi. Skratka: komunizem je delal roko v roki z vsenemško peto kolono za razpad države.

Prišlo je usodno leto 1941, ko je Hitler 6. aprila vdrl preko naših meja. Istočasno so se nanje nevalili tudi Madžari, Italijani in Bolgari - naši zemljelačni sosede. Prišel se je križev pot slovenskega naroda. Med tri okupatorje je bilo razdeljeno slovensko ozemlje: Nemci, Italijani in Madžari. Vsak od teh je hotel na svoj način čimprej zadati slovenski misli smrtni udarec. Italijani in Madžari na hinavski, bolj diplomatski način, najbrutalnejše so postopali Nemci, ki so zasedli Štajersko in Gorenjsko. Graz in Celovec sta bila že prej žarišči protislovenskega delovanja. Sedaj sta postali centrali, od koder so prihajala povelja, kako se naj uniči slovenski narod. Imena: Übereiter, Kutschera in Rainer, - pod Italijani pa Gambaro, Roata, Grazioli, ostanejo za vedno zapisana s krvavimi črkami v slovensko povestnico. "Napravite mi deželo nemško", je po nalogu Hitlerja zapovedal štajerski krvnik Übereiter. "Iztrebili bomo vsako sled slovenstva", se je zaklel nič boljši koroški Kutschera. Sledilo je preganjanje, kakor ga ne pomni zgodovina. Izsulili so vsò slovensko inteligenco na Štajerskem in Gorenjskem ter v Prekmurju, oropali narod vodnikov duhovnikov, zaprli številne Slovence in jih poslali v nečloveške mučilnice - koncentracijska taborišča: Mathausen, Dachau itd. - Vse to so gledali komunisti in ni padla nobena obsodba, kaj šele strel proti okupatorju, vse do takrat, ko je prišlo do vojne z Sovjetijo. Kako tudi ne! Saj je vse to divjanje okupatorja protislovenski inteligenci in zlasti proti duhovščini šlo v račun rdeči internacionali, kateri so slovenski komunisti s Kidričem na čelu bili bolj iz srca vdani, kakor pa svojemu trpečemu, na križ pribitemu narodu.

Ko bi moral narod biti složen, edin, pripravljen na enoten odpor, so bili komunisti tisti, ki so to prepotrebno slogo raz-

bili ter s svojim početjem povzročili navječje gorje. Okupator je hotel slovenstvo iztrebiti, komunizem mu je pri tem hote pomagal. "Gošarji" na Gorenjskem, "četniki" na Štajerskem, "partizani" na Dolenjskem so ubili n.pr. enega Nemca ali Laha, zato pa je padlo po lo in še več talcev Slovencev. Od daleč so partizani strahopetno streljali na okupatorjeve kolone ali napadli kak popolnoma nepomemben koločvor na kočevski progi, s čemer so povzročili škode za 20 lir, a je zato okupator požgal cele vasi ter napravil več milijonsko škodo. Vsakdo, ki je obsojal tako noro početje, je bil proglašen za izdajalca. Izdajalec je postal vsakdo, ki ni verjel v komunistični evangelij. Roko v roki sta delala komunizem in nacizem. Nacisti so s svojim strahovanjem in grozovitostjo gonili ljudi v hribe in gozdove v roke spretnim komunističnim agentom, ki so proglašali boj proti okupatorju pod nedolžno firmo Osvobodilne fronte. Mnogi so nasedli in verjeli, da gre res za narodno osvoboditev, ko pa so spoznali, da so bili varani, da komunizmu ni toliko za osvoboditev, marveč predvsem in za vsako ceno za oblast, navadno ni bilo več izhoda. Komunisti so pomagali okupatorju moriti slovenske ljudi s tem, da so s svojimi, čisto nič strateško važnimi napadi povzročali krvave represalije. In koliko ljudi, priprostih in učenih, revnih in bogatih, iz vseh poklicev je padlo pod komunistično kroglo samo zato, ker niso bili za OF. Padeli so odlični javni delavci v Ljubljani (dr. Ehrlich, akademika Župoc in Kiki, dr. Natlačen) in na deželi (Mravlje, ing. Tepež, številni duhovniki) v pričo stoterih italijanskih karabinerjev in fašistov, ki niso niti s prestom mignili, da bi morilce prijeli. Čemu neki? Saj je komunistično ravnanje šlo okupatorju najbolj v račun. Da komunizem boja proti okupatorju ni jemal resno, pričajo sestanki vodilnih slovenskih komunistov z italijanskim generalom Ceruttijem in drugimi italijanskimi oficirji. Ni jih bilo prav nič sram sprejemati orožje od okupatorja za pobijanje slovenskih antikomunistov.

Padele so žrtve, gorole vasi, tisoči so šli v internacijo, v smrt, samo za to, ker so tako hoteli okupatorji in slovenski komunisti. Prišlo je do odpora. Čemu? Narod ni hotel umreti ne pod okupatorjem in ne od izdajalske, morilske roke slovenskih komunistov. Zato, da si zagotovi mirno življenje, da zagotovi svojim družinam obstoj na rodni grudi, da obvaruje svoje cerkve, šole in domove pred uničenjem, zato, da si reši golo življenje. Zato in samo zato so vzeli nožje in fantje orožje v roke, katerega bi prej ali slej uporabili proti okupatorju. Slo je za biti in nobiti. Ni bilo več druge izbire! 35.000 slovenskih grobov, morda še več, gre v breme brezbožnega komunizma! Komunistično geslo: "Naš bog so rop, požig, umor", se je strahotno uresničilo med slovenskim narodom. Okupator pa si je mel roke in se smejal: "Le dajte se..."!

Slovenski narod bi sem iztrebil iz slovenskih tal rdočo nesnago, da ni prišlo do nesrečnih pogodb v Jalti in Teheranu. Zavezniki so priznali Tita... Mesto, da bi zasodli naše kraje zavezniške čete, kot smo hropeneli in naivno upali, so vdrle sem mednarodne partizanske tolpe. Sledil je umik na Koroško. Pač edinstven plebiscit v slovenski zgodovini! Deset in deset tisoč ljudi je šlo na tuje, da izoriča svojo neomajno zvestobo svetim izročilom naših prednikov. Več je bilo prepri-

čanje kakor grunt. Bila je najsilnejša izpoved: Mi nočemo biti pod srpom in kladivom, hočemo biti svobodni na svobodnih tleh! Z vero v Boga in v znago pravico je bilo izvršeno to pretresljivo preseljevanje v negotovost. Bil je glasen klic: Narod naš umreti no-
čo---

Sledila so nova prosenočenja. Pa kaj bi obujali znova te trpke spomine! Množični grobovi širom slovenske zemlje pričajo o veliki ljubezni slovenskega naroda in njegove mladine do svobode in prave demokracije. Svoboda nad vse! Vera nad vse! Zato so umirali v tisočih kot mučeniki!

Doma trpi danes ves narod! V mestih in na deželi! Trpi in se pokori! Obiskuje strošno šolo preizkušnje. Dela izpit zrelosti! Trpi! A vnjem vre odpor! Komunizma naš narod ne mara. In če ga je kdo želel, ga je že danes tisočkrat preklel! Novi grobovi se odpirajo in nove žrtve padajo - vse za lepšo bodočnost slovenske zemlje in slovenskega ljudstva!

Verujemo v Boga! Verujemo, da je Bog neskončno pravičen! Verujemo, da nam bodo naši narodni zavetniki: Slomšek, Baraga, Jeglič, Gnidovec, Ehrlich, Gomilšek, Kikelj in tisoči in tisoči drugih naših mučencev izprosili, da nas Bog ohrani kot narod, da ostanemo živi, zvesti Bogu in Mariji! Verujemo, da bomo nekoč tudi mi, slovenski begunci, se veselili na svojih domovih, - v svobodni, zedinjeni Sloveniji! Verujemo v to, ker je v nas volja do čivljenja in svobode, ker narod naš umreti noče!

ič.-

-----oooooooo-----
 SVOBODA MIŠLJENJA JE NAJVEČJI DAR, KI GA JE DALA
 DEMOKRACIJA ČLOVEŠTVU. ODVZETI ČLOVEKU SVOBODO
 MIŠLJENJA IN IZRAŽANJA, UVRSTITI GA V FALANGO
 ORGANIZIRANIH SUŽNJEV, SE PRAVI ČLOVEKA PONIŽA-
 TI NA STOPNJO ŽIVALI!

Jože Barakar:

Med brezami

Nad stolom so se nakopičili črni oblaki. Ves gorski greben je bil kmalu zastrt s temno kopreno, ki se je med bliskom in gromom spuščala po pobočju nizdol. Grmelo je močno in strele so razgrajale po dolini. V strašnem grmenju in bučanju se je zamajal zvon svete Katarine in zaprosil, naj ljubi Bog prizanese slehernemu, ki domuje tod naokrog. In gelj! Čudež! Sonce je posijalo skozi razklani oblak in čez vso zagorsko naselje se je razlila žarka sončna luč. Zagorski para-
diži!

Zimova hiša stoji na zgornjem delu vasi. Je lepa in spomladí vsa zavita v cvetje. Drevje, med katerim je skrita, cveto in diši. Kostanj, ki sili v okno zgornje sobe, popolnoma zakriva

rože Zimovih deklet. Le šopek rdečih nageljev kuka izpod vej-. Na vzhodni strani hiše je vrt, lep sadonosnik. Za lučaj proti Skalci ozare.

Jutro na Zagorju je na moč prijazno. Gore so se pokazale izza oblakov, lepe, kakor pomlajene. Žabe regljajo po mlakah, škranjčki pojo. Vse vriska in poje...

Zimovec je zakoračil po ozarah s pipo v ustih, vesel in židane volje. S smehljajočim, dasi z z nagubanim obrazom stopica med drevjem. Čebele venomer brenče od cveta do cveta - Beli cvetni listi so vrtinčijo med dišečim vojevjem in padajo med bilke na zemljo. Potlej se ustavi. Klobuk potegne nizko na potno čelo in nepremično zre v kozolec.

"Da bi ga še vsaj do jeseni vzdržalo. Sicer bom moral za snopje Brezovarja prositi, če bi ga dal. So pa stroški takój tu. In morda bi še godrnjal".

Nato krene proti hiši. Opoldansko sonce se mu močno upira v koščen hrbet, dokler ne izgine za ovinkom.

Od juga je pridivjal vihar, močan, da so žita polegla. Slamnatte strehe je razcefralo in tudi drevju ni prizaneslo. Andrejčkova češnjá, črnica, je tudi podlegla. To pot se je sesul tudi Zimov kozolec.

Dnevi teko in nedelja je brž naokoli. Zimovec sedi v uti in dela načrte. Postaviti si mora nov kozolec. Z levo roko si podpira brado in si beli glavo.

"Héntaj! Ali bi ne bilo pametno, če bi ga postavil na ozare? Na Zlanje zahaja divjadm posebno ob ajdi. Divji golobi se venomer obešajo po snopju in jerebice. Nak, pri gozdu ne bo stal". Potlej se zagleda v piščeta, ki silijo v uto. Naenkrat ga zmanjka. Zadremlje in v sanjah snuje naprej. Ko se zbudi, počiva Zagorje v mraku. Večerna rosa hladi.

Lunin krajec kuka izza vaških streh in vsa vas diši po cvetju. Prihaja čas, ki je najživahnejši na Zagorju. Pod vaško li po se zbirajo fantje. Brezarjev Tone, Lipov Štefan, Balantov Peter, Zorov in drugi. Polglasno govorijo, se smejejo, ukajo in se prerokajo. Potlej pa Balantov odloži. Poglasno začne:

Tam na vrtni gredi,
raste rožmarin...

Vsi so poprijeli. Pojo tiho, mirno. Zagorska dekleta so prisluhnila.

Pridi ob slovesu
dam ti ga v spomin...

"Ti Zagorjani!" ihte dekleta za okni. Zimova Marjeta odriva kostanjeve vejice od okna, da bolj vidi. "Hu, ta kostanji!" Eno odrine, druga jo udari po obrazu. "Joooj!"

Noč se umakne dnevu. Delo in zopet dalo. Zimovec se kar vrti. Potlej pa še sitnosti s kozolcem. Tesarja bo treba naprositi, hrasti pa še stoje. Hu, delaj noč in dan! Žito pa rumeni in ni daleč čas, ko bo trebalo zagrabití za srp in zamahniti po rži.

Žeen-žeenk-žeenk-žeenk. Žaga vriska na Sklaci, da se odboja v breg in lovi po smrekah. Kobilokarjev Tone je tudi prišel k Zimovu pomagat. Je pač tako. Zimovi ne zmorejo vsega sami. Tantiči še skačejo po vasi, ženske pa itak niso za tako delo.

Žito valovi v rahlem vetru in sleherna zagorska breza trepeta. Sonce je nizko. Véter zapiha in rž vzvalovi, najprej rahlo, nato vedno bolj sunkoma.

"Toho, kaj praviš, kam se bo ta nagnil?" je Zimovec radoveden. "Veter ga venomer zanaša, da zna enkrat kar oplesti in Bog vodi kam? Zlodi!"

Re-re-re-reesk... "M,m!" in je utihnilo. Hrast se je zavrtel in padel čez drugo deblo. Močno je zahreščalo. Ptiči so sfrfotali. Kukavica je utihnila, le murni pojo.

"Jooji"... Kobilekarjev Tone kriči, kot da bo pravkar ponorel. "Na pomoč! Na po-moč!" Zimovec leži na tleh z razbito glavo in kri mu curlja iz ušes, ust in nosa. - "Na po-moč"!... Deblo, ki je zaginelo čez drugo, je odskočilo v zrak, ga udarilo na glavo. Fant ga vleče izpod debla.- Preklana glava. "Marija pomagaj!" Zadnji sončni žarki ližejo Skalco, podrti Zimova hrasta, nagubane liste, oblite s krvjo in razmesarjeno telo Zimoveca. Zdi se, da sončna Skalca žaluje in si mane oči z Zagorjeni vred. Potlej Skalco objame mrak.

Drugo jutro so na Zagorju zapeli zvonovi. Mrtveca so položili v krsto in ga obsuli z rožami. Na nizi stoji križ, poleg njegove goreči sveči, kropilnik in blagoslovljena voda s pušpanovo vejico.

Dan se je nagnil. Ta noč je pri Zimovih namoč žalostna. Poslednja je, ko gospodar spi v domači hiši. Zimovka sedi v kuhinji in venomer veka. Živina muka v soparnem hlevu. Pram s kopiti bije ob tla. Na hruški za drvarnico se zadere čuk. Kosmati Sultan renči v pasji koči, da je človeka kar strah iti čez dvorišče.

V hiši diši po rožah in svečah. Kropilci molijo za pokojnika in marsikomu zarose oči, ko jih upre v glavo, vso povito z belimi trakovi. Potem zagorski fantje zapoje zadnjo pesem v slovo:

Vigred se povrne,
vse se oživi...

Zagorski zvonovi so zapeli vnovič in poslednjič. Pogrebovi se pomikajo skozi vas. Pred krsto stopica Možnarjev Tine z svetilko. Ravnokar so odmolili rožni venec, ko so padle prve kepe blagoslovljene prsti na krsto. Zamolklo je zaropotalo, toda Zimovec tega ni slišal.

Potem se cerkovnik ozre na pogrebce rekoč: "Če se je komu kaj zameril, naj odpusti!"

Breze trepetajo....

//////////

O P R I J A T E L J S T V U

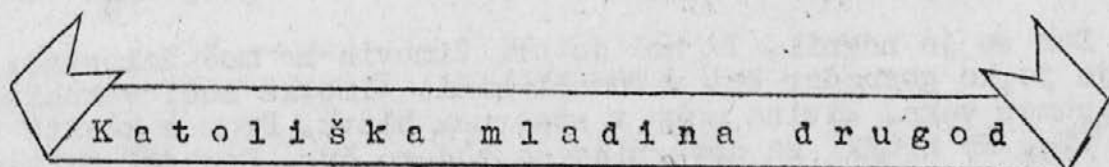
Starega prijatelja ne zapuščaj, novi mu ne boče enak. Ljubi prijatelja in drži se ga verne. Ako izdaš njegove skrivnosti, ne trudi se več, da bi tekol za njim. Izgubiti prijateljstvo bližnjega človeka je isto ko dobiti človeka govražnika. Ne točaj za njim ker je zelo daleč, kajti duša njegova je ranjena. Rane ne moreš več obvezati.

(Iz Knjige modrosti? Sirah IX).

O LEPOTA

"Pozno sem te vzljubil, o Lepota, odnekadaj in večno mlada, pozno sem te vzljubil. In glej, v meni si bil, a jaz sem bil zunaj, in zunaj sem te iskal. Iskal sem te v lepih tvojih stvarih, sam nelep. Z mano si bil, a jaz nisem bil s teboj. Zadrževale so me daleč od tebe stvari, ki bi ne bile, ko bi v tebi ne bile. Zval si me in klical, in razbil si mojo gluhoto. Sijal si in bleščal, in pregnal si mojo slepoto. Kot sladki vonj si dehtel, in dehnil sem te vase in sedaj po tebi koprnim. Okusil sem te in sedaj sem gladen in tejen. Doteknil si se me, in zahrepenol sem po tvojem miru. In ko bom z vsem bitjem tebe objel, ne bo več zeme težav in boli, in izpolnjeno od Tebe, bo moje življenje resnično življenje. - Zase si nas ustvaril, in nemirno je naše srce, dokler ne počije v Tebi."

(Sveti Avguštin).

Na praznik svete Trojice je kat. mladina po vsej Avstriji proslavila svoj praznik, takozvani "Bekenthistag". Po vseh farah so bile posebne svečanosti, kjer je mladina tudi na zunaj javno izpričala svoj credo v Boga in v krščanska načela, katera edina morejo pripeljati svet v lepše čase. Na Dunaju je bilo v sprevedu nad 12.000 fantov, ki so po ulicah manifestirali zvestobo Bogu in Cerkvi.

Iz Švice. V Švici je priredila Zveza kat. švicarske mladine dne 2. maja l. l. romanje na grob švicarskega narodnega svetnika brata Klauza, ki je bil lani proglašen za svetnika.

Dne 6. septembra letos pa bo švicarska mladina poromala na grob apostolskih brvčakov v Rim, kjer so bo poklonila tudi svetomu Očetu.

Katoliška mladina v Švici je dobro organizirana. Za primer navajamo statistiko švicarske kat. mladinske zveze v kantonu Luzern. Zveza šteje 68 odsekov z 5902 člani. Pod 18 leti je 2339 članov, 1141 članov je v starosti od 18-20 let, 1365 članov je v starosti od 20-25 let, okrog 1000 članov pa je starih nad 25 let. Po poklicu so: 722 učencev, 518 rokodelcev, 243 trgovskih namoščencev, 3115 kmečkih fantov, 613 dijakov, 46 akademikov. Glasilo Zveze je "Jungmanschaft", ki izhaja tedensko v Gossau-u.

oooooooooooooooooooooooooooo

Lenim, boječim, ni mesta med nami,
šlevam brez volje pokažimo vrata,
meč Gedeonov naj bomo mi sami
v uri usodni, dokler ne napoči svoboda nam zlata!

oooooooooooo

BOG PRESOJA DEJANJA PO NAMENIH!

TISKANO KOT ROKOPISI številke velja 1.50 Šil.